

Ki gondolná, hogy a magyar futásíjászat a szánhúzósportból alakult ki? Pedig bármilyen furcsa is, ez így van... Az összekötő kapocs pedig Székely Árpád.

/Székely Árpádot a régebb óta versenyzők jól ismerik, hisz egy időben minden fogathajtóversenyen részt vett kutyás futó kategóriában örületes eredményeket elérve. Sőt, még a pulkával is megpróbálkozott. Dér A./

A múlt

Székely Árpád már fiatalkorában elhatározta, hogy kutyaszánnal fogja meghódítani a világot – ha nem is a szó szoros értelmében, de átvitt értelemben mindenképp. Így jutott el felnőttkorára a szánhúzósport közelébe. Hogy ebből végső soron megszületett a futásíjászat, abban nagy szerepe van Magyarország földrajzi és gazdasági adottságainak, ugyanis egyrészt kevés a hó, másrészt az ember általában nem engedheti meg magának, hogy egy egész falkát tartson szánhúzó kutyákból. Érvényes volt ez Árpádra is: ő mindössze két kutyát tudott eltartani, s a versenyek e kategóriájában sokat kell az embernek futnia, így hamarosan kialakult egy edzésforma, amely egyszerre szolgált a kutyák napi mozgásigényének kielégítésére és az ember testének edzésére, kondíciójának javítására: ez volt a kutyás futás; általában hegyen-völgyön-patakon keresztül.

Azonban ezek a kutyás futások – bár fizikailag elég megterhelőek voltak – mégsem váltottak ki számára szellemi erőfeszítést... Árpai hiányolt is valamit, amivel teljesebbé lehetett volna tenni ezt az időöltést. Hosszú gondolkodás után megszületett egy új sport ötlete, mely egy versenyben öltött testet. A versenyzőknek kutyával, vagy anélkül kellett térképen megjelölt ellenőrzőpontokat megtalálni, ott íjjal célbalőni (az íj valahogy természetesen kapcsolódott a sporthoz, hiszen a nomád népek, akik kutyaszánt használtak, íjat is használtak) – gyakorlatilag kutyás és kutya nélküli tájfutásíjászatról volt szó.

Az első nomád vadász versenyt 1996 tavaszán rendezték meg az Esztergomhoz közeli Búbánat-völgyben. A négy induló (Baltringer Viktor, Fehérvári Zsolt, Mendel János és Székely Árpád) előtt különösen nehéz megmérettetés állt: A verseny két napos volt, mindkét nap 10 kilométer körüli, erős terepen való futással, a térképen bejelölt három egymástól különböző távolságra lévő „ellenőrző ponton” kellett löni. Az elért köröket (íjász fogalom; a vesszőig a céltábla (esetleg képzeletbeli) szélétől hány körvonalat kell metszenie a végtelenből érkező, a céltábla síkjában lévő képzeletbeli vonalnak; azaz érthetően: ha középre találtunk be, az 10 kör, ha a céltábla szélét éppen eltaláltuk, az 1 kör) már az idő homályába vesztett módon váltották át lefutandó méterekbe, kilométerekbe. A verseny szabályzatához tartozott, hogy minden, amit az ember éjszaka használni akart, magával kellett vinnie hátizsákban, és azzal kellett futnia. „Durva volt” – foglalta össze röviden a benyomásait a versenyről Székely Árpád.

Érdekesség: hogy alakult ki a szánhúzósportból a futásíjászat Magyarországon

Írta: Dér Andrea

2011. január 11. kedd, 11:08 - Módosítás: 2011. február 03. csütörtök, 08:32

Így mindenképpen egyszerűsítésre szorult, lassan-lassan elmaradt belőle a kutya és a térkép... Például a második versenyből már hiányzott a szabadban alvás, tulajdonképpen egy nagy közös sétához volt hasonlítható. Végül visszakerült a futás és megmaradt az íj, így ettől kezdve futásíjászatról beszélhattünk.

Forrás: http://www.futasijaszat.hu/cikkek/dani-2003_tori.htm